

Ο δρόμος προς το μεγαλείο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

image not found or type unknown

Το γραπτό της κήρυγμα προς τον πιστό λαό εξέδωσε η Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας και Κομοτηνής, για την Κυριακή Ε' των Νηστειών (Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας), στο οποίο τονίζει ότι “στήν εποχή μας, πού ή κοσμική νοοτροπία βρίσκεται σέ έξαρση, οί άνθρωποι προσπαθοῦν νά δίνουν ὅσο τό δυνατό λιγότερα καί νά παίρνουν ὅσο τό δυνατό περισσότερα”.

Αναλυτικά το κήρυγμα:

Ὁ Κύριος βαδίζει πρός τό μαρτύριο καί οί Μαθητές Του ὄνειρεύονται μεγαλεῖα. Τούς προλέγει τό σταυρικό Του Θάνατο καί ἐκεῖνοι, χωρίς νά πολυκαταλαβαίνουν τήν τραγικότητα τῆς προφητείας, διαποτισμένοι ἀπό τό κοσμικό πνεῦμα τῆς φιλοδοξίας, ποθοῦν τιμητικές διακρίσεις. Ὁ Ἰάκωβος καί ὁ Ἰωάννης σπεύδουν νά προλάβουν τούς ἄλλους στήν ἐξασφάλιση τῶν πρωτείων. Διδάσκαλε, τοῦ λένε, τώρα πού θά καθίσεις σέ θρόνο βασιλικό, δῶσε μας τίς δύο πρῶτες θέσεις στό βασίλειό Σου. Κἄνε μας τή χάρη νά καθίσουμε ὁ ἕνας στά δεξιά σου κι ὁ ἄλλος στά ἀριστερά Σου. Ὁ Κύριος τούς κοιτάζει περίλυπα: «Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε», τούς ἀπαντᾷ μέ πόνο. Δέν ξέρετε τί ζητᾶτε. Ἐγώ σᾶς μιῶ για θυσίες καί σεῖς ποθεῖτε πρωτοκαθεδρίες.

Πόσες καί πόσες φορές ὁ Χριστός ἀναγκάζεται νά ἐπαναλάβη τόν ἴδιο λόγο σέ πολλούς μαθητές Του καί σήμερα. Πόσο μικροπρεπεῖς εἶναι συχνά οί πόθοι καί τά αἰτήματά μας! Λαχταρᾷμε τιμές, διακρίσεις, πρωτεῖα, δύναμη, χρήμα, δόξα, ἐπιβολή στόν κόσμο αὐτό. Καί τό τραγικό εἶναι ὅτι τά ζητᾷμε ἀπό Ἐκεῖνον πού περιφρόνησε αὐτά καί ἀποκάλυψε τή μηδαμινότητά τους.

Στήν εποχή μας, πού ή κοσμική νοοτροπία βρίσκεται σέ έξαρση, οί άνθρωποι προσπαθοῦν νά δίνουν ὅσο τό δυνατό λιγότερα καί νά παίρνουν ὅσο τό δυνατό περισσότερα: στή δουλειά τους, ἐκμεταλλευόμενοι τόν κόπο τῶν ἄλλων στό σπιτικό τους, μέ τήν ἐπιθυμία νά ἐξουσιάζουν σύζυγο, παιδιά, συγγενεῖς. Σ' αὐτή

τήν τάση χρειάζεται ριζική αναθεώρηση. Τό ὀρθό αἶτημα δέν εἶναι «τί ἐξυπηρέτηση μπορῶ νά περιμένω ἀπό τούς ἄλλους», ἀλλά «τί βοήθεια μπορῶ νά προσφέρω».

Τό μεγαλεῖο πού ζητᾶμε ἀναμένοντας ἔκτακτες εὐκαιρίες, βρίσκεται στά χέρια μας, στήν καθημερινή ἀπλή πραγματικότητα ὅταν εἴμαστε ἔτοιμοι νά διακονοῦμε τούς ἄλλους, χωρίς καμμιά ἀπαίτηση ἀνταποδόσεως, ἀναγνωρίσεως. Ἄς ἀναλογισθοῦμε πόσο συντελοῦν στήν ἀνύψωση τῆς ζωῆς μας οἱ σεμνοί ἐκεῖνοι ἄνθρωποι πού χωρίς πολλά λόγια καί διαφημίσεις ἐξυπηρετοῦν καί θυσιάζονται γιά τούς ἄλλους. Νά θυμηθοῦμε τούς ἁγίους της Ἐκκλησίας μας, πού μέ τήν ταπεινόφρονη ἀγάπη τους ζωογονοῦν τίς ἀνθρώπινες κοινωνίες. Καί τότε θά νοιώσουμε πιό βαθειά τί ὑπέροχος εἶναι ὁ δρόμος, πού χαράζουν τά λόγια αὐτά τοῦ Κυρίου: «Ὅς ἐάν θέλη γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν ἐστὶ ὑμῶν διάκονος».

Πρόκειται γιά ἕνα μεγαλεῖο ἐσωτερικό. Διότι εἶναι κάτι πού μᾶς κάνει, νά μοιάζουμε οὐσιαστικά μέ τό Χριστό τόν μεγάλο «διάκονο» τῶν ἀνθρώπων. Ἐκεῖνον πού δέν ἦλθε νά ὑπηρετηθῆ, ἀλλά νά ὑπηρετήσῃ καί νά δώσῃ τή ζωή του λύτρο ἀντί πολλῶν.